

Plymouth, Pa., 18 Vasario.

Dieną deszimto Vasariaus buvo apvaikšzcziojimas deszimto metinio jubilėjaus laikraszczio „Vienybės Lietuvinikų“. Apvaikšzcziojimas, arba atminimas tos garbingos tautiszkos szventės, prasidėjo nū septintos adynos vakare ant salės p. A. Pajaujo. Salė puikiai buvo papūszta, kad pridūti tai szventei da didesnę iszkilmę; o taip gi prisimyti, jogei ir mes Lietuviai galime apvaikšzczioti iszkilmingai ne tik bažnytines, bet ir tautiszkas mūsų szventes ir tūm da labiau uždegti kožno tėvyniszkus jausmus.

Pradėjo rinktis žmonės; ir pribuvo ne tik vietiniai, bet taip gi daugelis ir isz aplinkinės, o nekurie ir isz tolymų miestų ir miestelių. Kožnas, kaip matyt, skubinosi ne dėl žingeidumo, bet tikrai jausdamas, jog tokia szventė tur labai didelę svarbą dėl kožno tėvynainio, nės panaszių nedaug gal but. Labiau gi bėgo dėlto, kad ne vienas nematė nė negirdėjo niekados kaip tokius atminimus apvaikšzczioje. Kožnas rodos jautė jog jau veik numesime nū savo sprando sunkų jungą ir pergalėsime dvasę tamsybės, isz priezasties kurios tiek skaudzių kentėjimų turėjom paneszi. Ir tik pasidėkavojant tiems nenuilstantiems darbinjams, kurie szaukė kiek pajiegdami per tūs mūsų laikraszczius, jau pradėjome pažinti kas mes esame. Ne buk to, t. y. laikraszczių, tai tikrai galima pasakyt, jog da ir szia dienbutumem tokiis pat tamsybės kudykiais, kaip priesz tai buvome.

Ne vienas atėjo su tokiu supratimu, o iszėjo gali sakytkožnas taip suprasdamas. Nės ir buvo nū ko sustiprėti ir szviesiai suprasti vis tai. Viskas, ką tikrai matė ar girdėjo negalėjo ne užgauti nors

ir labiau užkietėjusios ir užszalusios szirdiės; viskas czion kvėpavo tokia gyvybe ir taip aiszkiai rodė jauną mūsų stiprybę, jog ne viešo ir aszarą iszspaudė isz deganczių, nū didelio džiaugsmingo sujudinimo akių. Viskas tas ant ilgų metų pasiliks atmintyje kožno, kuris tikrai czion pribuvo ir matė ir jautė viską.

Per rupeustingumą p. J. Paukszczio, iszdūtojaus ir pirmo uždetojaus to laikraszczio, viskas buvo parengta kū puikiau ir pati apeiga apvaikšzcziojimo atsilaikė pagal isz ankscziau sustatyta programą.

Pati apeiga apvaikšzcziojimo prasidėjo tokiu budu:

P. J. Pauksztis užprasžė pirmiausiai giesminjkus draugystės Voloncziausko uždainūti dainelę „Lietuva tu brangi žemė“, prisimines visiems czion susirinkusiems kas per szventę apvaikšzcziota bus. Po padainavimo, turėjo ne per ilgą prakalbą, kurioje iszreiszškė, kaip ir su koku mieriu jisai su p. A. Pajauju pradėjo iszdavinėti nū 1886 m. tą laikrasztį. Savo kalboje J. Pauksztis iszreiszškė, jogei tas laikrasztis tūm kart neturėjo tikros lietuviszkos dvasės, bet surisztas buvo isz vien su lenkiszka. Tik už nekurio laiko pradėjo remtis ant tikrų lietuviszkų idėjų. Pakraipą tą įkvėpė kun. A. Burba, kuris ne mažai prakaito iszliejo ant to, darbūdamasi tūm kart ant naudos savo brolių lietuvių, ir ne mažai už tai visokių paniekinimų ir persekiojimų nukentėti turėjo. Ne mažiau taipgi nukentėjo ir patys uždetojai to laikraszczio; bet jie ne atbojo ant nieko ir kaipo tikri karžygiai statė savo krutis, ir uždare aosis priesz visokius paniekinimus ir persekiojimus. Ir darbas jų neuėjo be vaisiaus. Užbaigus kalbą, giesminjikai uždainavo: „Lai gyvūje mus tauta“. Darbar pratarė keletą žodzių p.

A. Pajaujis. Kalboje savo iszrodė, dėlei kokios priezastės jis atsiskyrė nū iszdavystės; ir tokiu budu viskas pasiliko ant rankų vieno p. J. Paukszczio.

Po tam dainūta buvo dainelė: „Rudkalnierius“.

Padainavus, kun. A. Burba turėjo ilgą ir didei sujudinanczią kalbą, apie lietuvisztės reikalus ir tautiszką mūsų kylimą, o taip gi privedė nekurius faktus, dėlei žinios visų czion susirinkusių, vėluk komes neturime sėbrauti su lenkais. Kaip pati kalba, taip lygei ir mislis tos kalbos, taip buvo pamatinga ir sujudinanti, jogei ne vieno aszara pasirodė, ant uždegto nū didelio tėvyniszkos jausmo, veido. Po kalbos, ant to taip didelio džiaugsmo, giesminjikai uždainavo „Pypkelę“.

Tarp kitų kalbėtojų, turėjo ne ilgą prakalbą kun. J. Žilinskas, kuris taip gi pribuvo, nežiurint ant tolymos kelionės. Norint ne ilga, bet szviesiai aiszki buvo jo kalba, isz kurios daugel pamokinanczio galima atrasti.

Pabaigus kalbą giesminjikai uždainavo „Sudiev Lietuva“. Kaip po kožno giedojimo, taip lygei ir po kožnos kalbos buvo linksmi ir ilgi rankų plojimai.

Ant užbaigimo kn. A. Burba pasakė ne per ilgą kalbą. O po tam skaityta buvo laiszkai su velyjimais.

Apart virszui minėtų dainų, buvo da dainūta daugelis visokių linksmų ir patrijotiszkų dainelių.

Visi czion esanti didelei džiaugėsi, girdėdami dainūjant tokias gražias ir taip puikiai ant keturių balsų sustatytas dainas. Giesminjikai gi apturėjo szirdingiausią padėkavojimą, jogei taip sulinkmino visą publiką.

Iszdavėjas ir visi sądarbinjikai laikraszczio „V. L.“ apturėjo szirdingus linkėjimus už

jų nenuilstantį triusą, daugiausiai gi patsai iszdavėjas p. J. Pauksztis už ką nežiurint ant visokių kliuczių atstovėjo priesz viską ir tiek gero padarė dėl labo visos lietuvisztės.

Kada jau viskas pasibaigė ir žmonės pradėjo skirstytis, — giesminjikai užtraukė lietuviszką marszą: „Tegul giriaszlamszczia užia“. Dėl giesminjū ir kalbėtojų p. J. Pauksztis iszkėlė gausingą pūtą.

Taip pasibaigė tas taip garbingas apvaikšzcziojimas, o atmintis apie tai nenumirs jau niekados szirdise mūsų.

Kas gi gal apsakyti tą džiaugsmą, kokį apturės mūsų broliai Lietuvoje gyvenanti, kaip dasigirs apie tai. Tenai ir bažnytines szventes negalima tikrai katalikiszkoje dvasėje apvaikšzczioti, o ką gi jiems mislyti apie tautiszkas szventes! Jie taip tenai suspausti, kad nė pamislyti apie tai negal, bijodamasi, kad nedąžinotų koku nors budu maskoliai ir nepaskaitytų jį už politikiszką prasikaltėlį! Kaip matyt, tai su tūm labai tur but atsargus tokiūse dalykūse nes jauti gudų valdzia apie viską gerai pasirupinal Dūk Dieve, kad ta budeliszka caro galybė nugarmėtų į giliausią bedugnę!

— Likusios korespondencijos bus patalpyta sekancziame numeryje.

Isz Lietuvos.

— *Isz Suvalkų rėdybos.* Neturėdami kūm geresniu, galime nors žiema pasigirti, kad ji szimet yra puiki ir tikrai užsitarnavo ant pagyrimo. Sniego yra nedaug — tik tiek, kad galima važinėti ir nė dūbių nesidaro. Szalczių didelių ir nėra, ir neleidžia sniego, tik ant tos paczios czienios laikosi. Kad smagumas važinėti!

Ir atsivazinėja gi žmonės,

tik ne maskolizkomis roge-
mis, kaip gudai norėjo užvesti
mada, bet savo senoviskomis,
kurias buvo paketinę kirsti, o
paskui savo ketinimo neispil-
dė.

Su tom rogėm jau atliktas
daigtas — kaip važinėjo, taip
ir vėl gali važinėti senovisz-
kom. Vaitai gavo nū virszin-
jų „paslaptą“ paliepimą,
kad kiek galėdami prikalbi-
nėtų ukinjkus taisytis gudisz-
kas roges, bet sziuksztu prie to
varu nespirti: *vnuszat' a nie
prinuzdat'* — yra jiems įsaky-
ta.

Sako, kad su tūm naikini-
mu senoviszų rogių Suvalkų
gubernatorius truputį buvo
suklydęs. Lenkijoje, kur ten
apie Varšavą, dar ir dabar
važinėja su labai siaurom ro-
gėm, kurios labai kelius gadina.
Senovėje ir Lietuvoje su to-
kiom rogėm važinėjo, bet ka-
da tai jau kas, dar nemano
atmintyje, tos rogės Lietuvoje,
valdziai uždraudus su jom va-
žinėti, isznyko, tik tulose vie-
tose Lenkijos dar užsiliko.
Varšavos general-gubernato-
rius, sako, iszdavęs paliepimą,
kad butinai jas visai isznaiky-
tų, kur dar yra užsilikę. Na,
o Suvalkų gubernatorius, ne-
supratęs vyras, gerai kokias
roges reikia naikyti, sumislijęs
buvo visas roges, kokioms
sziaudien lietuviai važinėja, su-
kapoti. Kad tik per plauką,
butų pasidarius smulki klai-
da, kuri butų kasztavus lietu-
viam kelis szimtus tukstan-
čių, nės koznas ukinjkas turi
bent po dvejas — trejas roges,
kurios butų ėję ant niekų.
Gubernatorius gal butų gavęs
už tai kryžių nū caro, nės gu-
bernatoriai už novinimą lietu-
vių gauna net briliantus, pa-
veikslan: Klingenbergis už
Kražius. Nežinau, kaip ten
nusedėjo, ar ką į Suvalkus
atėjo naujas gubernatorius, ar
gal senasis susiprato, kad ne
tą persekioja, kas yra liepta,
gana tik, kad, ant ukinjku gi-

liukio, lietuviszkos rogės isz-
sisuko nū baisios isztarmės —
sukapojimo.

Sako — bet tai ir gi tik
„sako“ — kad netik paliepi-
mas general-gubernatoriaus ir
lukestis gauti pakabą už įvedi-
mą Lietuvoje maskolizškų rogių
privertė Suvalkų gubernatorių
persekioti lietuviszkas roges;
buvus dar viena priezastis —
asabiszka neapykanta guber-
natoriaus ant tų rogių, nės sy-
kį jį vezant jose negerasis da-
vė apversti. Nū to sykio gu-
bernatorius negalėjęs be pik-
tumo atsimiti lietuviszkas ro-
ges. Panaszu tai į pasaką —
neginu, bet primenu, kad tai
yra anoje stebuklų szalyje.
Maskolijoje, kur dedasi yvai-
rus dalykai, negalimi kitose
szalyse mūs amžije. Jai pa-
saktų kas, kad vieną pakorė
už tai, kad isztraukė isz upės
skęstantį, o kitą iszsiuntė į Si-
byrių užtai, kad davė savo ar-
tymui knygutę, tūjaus itike-
cziau, dagirdęs, kad taip Mas-
kolijoje buvo. Tai dėlko ne-
tikėti, kad toje stebuklingoje
Maskolijoje gubernatorius isz-
virtęs isz rogių gali ant jų su-
pykti ir liepti sukirsti?..

Tegul Maskolijoje ir viskas
stebuklinga, bet ar nedidziau-
si tik stebuklai dedasi su po-
litiszkais „prasikaltėliais“.
Politiszkus „prasikaltėlius“
maskoliai baudžia labjaus,
kaip kokius žmogžudžius.
Nors atsirastų toksai piktadė-
jas, kursai užmusztų net kokį
szimtą žmonių ir to neiszklau-
sinėję ir neperkratinėję jo
darbų ant sudo nenubaus. O
„politiszkiejie prasikaltėliai“
negauna nė tos mylistos, kaip
žmogžudys — sudo. „Poli-
tiszkūsiaus“ pati valdzia, be jo-
kio sudo, kur nori, ten nugru-
dže, kartais nesakydama nė už
ką. O pastoti „politiszku
prasikaltėliu“ labai greitai ga-
lima: pakanka tik vieną už-
draustą knygutę kitam dūti
arba pardūti, pagaus gudas —
jau tu ir „politiszkas prasikal-

tėlis“, baisesnis už žmogžudį.
Jau tavęs nesūdys, tik admi-
nistratyviszkai iszsiųs, kur pa-
tys pamislįje. Administraty-
viszkas siuntinėjimas yra bai-
sus ynagys maskolių rankose,
dėlto nemažai nusistebėjau
perskaitęs gudiszkūse lai-
kraszczūse, kad caras teikėsi
sumazėti galę siuntinėjanczių
politikiszkūsiaus prasikaltėlius
administratyviszkai. Neilgai
isz to stebėjau, nės tū supra-
tau, kad tai viskas yra daroma
tik dėl apmonijimo akių, kad
svietas taip nesipikytų isz to
nežmoniszko maskolių budo.
Administratyviszkas nubau-
dimas koks buvo, toks ir pasi-
liks, o kad visai pranyktų tas
maskolizskas stebuklas, reiktų
didesnio stebuklo isz dangaus.

Žmogus, turintys daugiau
per szimtą metų amžio yra
skaitomas beveik per stebuk-
lą. Isz *Senapilės* raszo, kad
tenais 24 dieną Sausio palai-
dojo moteriszkę 107 metų,
Grinkevyczienę isz Kuklų.
Grinkevyczienės yra dar gyva
vyresnėji sesū, kuri už ją vy-
resnė buvo penkais metais,
tokiu budu sziaudien turėtų
112 metų. Dailus amželis —
Dieve dūk tik kiekvienam to-
kios senatvės sulaukti!

Pabaigą szio rasztelio pa-
szvęsiu tiems, kurie mėgsta
sensacijines žinias: *Senapilė*-
je užsiszovė kareivis 17 szau-
lių (strielkų) pulko, perką —
nežinau. Tenpat besemiant
isz dūbės smiltis, kurias veža į
miestą pardūti, užgriuvo jau-
ną vyruką, apie 16 metų, kurį
atkasę rado jau negyvą.

Gizų dvarą (Vilkaviszko
pav.) labai apvogė. Vagių
turėjo buti daug, nės pavogė
6 arklius, kuriūs susikinkė po
porą į trejas roges (žinoma,
dvaro), į roges dar ir dobilų
prisikrovė. Gizų dvarą norė-
jo parandavoti; dagirdę apie
tai atvažiavo apžiurėti dvaro
nepažįstami žydai ir tūjaus po
apsilankymui žydų buvo ir szii-
vagysta. *Maziulis.*

Isz Kitur.

Suvienytos Valstijos.

— *Chicago, Ill.* Czionai
atlaikė laiszką nū Williama
Mannixo, kuris tarnavo armi-
joje Macea. Laiszke tame
danesza, kad miestas Pinar
del Rio turi tris syk tiek dau-
giau gyventojų ne kaip kad
parodyta randavūse suraszūse,
todėl, kad isz aplinkinės dau-
gelis gyventojų persineszė
czion isz baimės priesz maisz-
tinjkus, kurie tenai pasirodė.
Dabar kada pamatė, kad nēr
ko jų bijotis, norėtų grįžti at-
gal, bet Ispanų valdzia jau
neiszleidžia.

Szalinjikai revoliucijos, ku-
rių ne mažai yra ir pacziam
mieste, raszė pas prezidentą
Cisnerosą ir jen. Gomezą, kad
tie ne eitų į provinc. Pinar
del Rio, nės tūm isznaikytų
visas tabako plantacijas irr e-
voliucionistai neturės po tam,
reikalingų dėl revoliucijos,
pinigų.

Bet vadai žinojo ką daryti.
Jie norėjo parodyti savo ga-
lybę Ispanams ir netikėtai
pasirodė, visur baugydami Is-
panus.

Ispanai užsidarė sostapilėje.
Ir norints da maisztinjkai bu-
vo už 70 mylių nū to miesto,
jau Ispanai skubei ginklinosi.
Tas labai iszgąsdino gyvento-
jus miesto. Visi kalbėjo,
kad vakarop tą dieną prisiar-
tys jau prie miesto.

Praėjus dviem dienom nū
to, isztiko muszis po Sas Tai-
ronas. Ispanai likosi czion
visai sumusztai. Vadas maisz-
tinjku Maceo paėmė 75.000
patronų ir 800 szautuvių.
Tais gi daugel dinamito.

— *New Yorkas.* Depesza
atlaikyta czionai danesza, kad
jen. Maceo laimingai iszvedė
savo armiją, kada jau Ispanai
isz visų pusių buvo apsiautę
jūs. Maceo liepė ne diktai
dalei savo kareivių musztis su
Ispanais, o patsai su visa savo

armije laimingai ėjo. Kada isz miestų Cristobal ir Pinar del Rio iszsiuntė telegramus į Havanną, apie sunkų maisztinijų armijos padėjimą, kada isz vienos pusės buvo apstoje Ispanų kareiviai, o isz kitos pusės buvo marios, Maceo su savais jau ėjo ant Havannos. Į „Heralda“ danesza isz Madrido, kad jen. Mart. Camposa turėjo 5 dieną szio mėnesio audenciję pas karalienę regentką.

„Heraldas“ atlaikė Depeszą isz Washingtono daneszanczia, kad kaip greitai jen. Weyler atvyks ant Kubos, tūjaus apgarsys proklamaciję, pripažįstanczia maisztinijkus už kariszką pusę. Tūm Ispanai parodys, kad jie patol žmoniskai apsieis su maisztinijkais, pakol tie ves karę, kaip apszviestai vieszpatystei priguli. Jenarolas Weyler iszdūš tą proklamaciję trukyje vienos savaitės, po apėmimo valdzios ant s. Kubos.

— *Naujas Yorkas, N. Y.* Isz ryto 6 d. Vasariaus buvo czion didelė vētra.

— *Havanna.* Ant laivo „Alfonso XIII“ atvaževo 10 d. Vas. jen. Weyler ant salos Kubos. Ant sutikimo jen. Weyler iszėjo szie jen.: Suarez Valdes, Pando, Marin ir Navarro; admiralas Yonas; pulk.: Castanedo ir Moriano ir daugelis kitų. Vaziūjant per miestą, mėtė po jūm kvietkas. Tūjaus po prisiegos priėmė rėdą jen. gubernatoriaus.

Jenarolas Weyler iszsiuntė telegramus pas visus ispaniszkus vadovus ant salos Kubos, kad tie pasitrauktų į savo stovyklas. Taip gi prisakė, kad danesztų jam apie stiprybę maisztinijkų tose vietose, kur jie stovėjo.

Tolesnio pliano kompanijos jen. Weylero nėra da žinoma, bet sako, kad bus visai kitoks

ne kaip jen. Camposo. Jisai norys taip apsiausti maisztinijkus, kad tie nieku geru negalės iszsisukti nū tikro muszio.

Ispanai gi, kurie gerai numano mislis maisztinijkų, sako, kad szie paskutiniai nieku geru nestos į tikrą muszij, jeigu nepasitikės, kad jie galės pergalėti.

— *Havanna.* Pasirodė czion oficijalnas raportas apie sumuszimą jen. Maceo per jen. Cannele arti miesto Candelaria. Jenar. Marin, dasižinojęs, kad Maceo prisiartino prie virszui minėto miesto, paliepė jen. Canneli pasiskubyt dėl atmuszimo. Kada tasai atėjo, tai jau maisztinijkai isz visų pusių buvo apgulę miestą. Canneli pūlėsi ant maisztinijkų ir už dviejų adynų maisztinijkai buvo sumuszi ir turėjo pasitraukti nū miesto.

Gomez ir Maceo dabar provincijoje Havana. Tur jųdu po savimi 14.000 žmonių. Tulas amerikonszkas plantatorius, kuris kalbėjo su jen. Gomezu sako, kad tasai pasakęs jam, buk greitai galėtų surinkti iki 100.000 maisztinijkų, jeigu tiktai butų jiems isz ko paimt ginklų. Visa armije maisztinijkų skaito 40.000 žmonių.

— *Madrid.* Mieste tame pakilo 7 d. Vasariaus s. m. revoliucije. Kaip buvo sakyta, kad Camposa buvo priimtas czion iszjūkimais aibių žmonių, už ką daugelis isz jų buvo aresztavoti. Tas labai sukėlė republikonus prieš randa. 7 d. Vasariaus buvo laidotuvės užmuszto per žandarų vieno, kuris, kaip buvo minėta norėjo pabėgti isz rankų žandarų. Ant laidotuvių susirinko apie 12.000 žmonių isz kurių daugelis buvo republikonų, kurie szaukė eidami: „Szalin su policije!“ Szalin su „Camposa!“ „Tegul gyvūje republika!“

Randas iszsiuntė policiję ir

žandarus dėl numalszinimo tų. Po laidotuvių susirikko 2.000 žmonių, kurie sustoję ties rumaiz szaukė: „Myris karaliui!“ Myris karalienei regentkai! „Tegul gyvūje republika!“ Po to jie nuėjo priešz buvynę Camposo ir tenai taip jau pasielgė. Policije nesiržo nieko jiems atsakyti. Vakarop visi iszsisikstė į savo namus ir viskas nutilo. Priesz tai da jie norėjo iszkelti serenadą delegatams republikoniszkiems, bet policije nedaleido to.

— *Lizabon.* Vasariaus 4 dieną, vakare metė czion bombą dinamito į namą kur buvo daktaras, kuris tyrinėjo anarchistą, nudūdantį savę už neiszmanantį. Anarchistas tas 30 d. Sausio metė akmenį į karalių Korolių, kada tasai važevo atidengtame vežime. Namas tapė didei pažeistas, bet isz žmonių niekas nebuvo pažeistas.

— *Madrid.* 10 dieną Vasariaus, isz ryto buvo czion eksploezije aerolito. Pirmiausiai priešz pacziją eksploezije smarkiai nuszvito ant dangaus, o tūjaus po to eksploedavojo tas dangiszkas meteoras. Balsas nū to buvo taip smarkus, kad mieste drebėjo murai ir žmonės mislyjo, kad tai žemės drebėjimas. Aerolitas buvo apsiaustas baltu debesiu, kuris tūjaus isznyko, kaip tiktai aerolitas sutruko. Pagal iszrokavimą, tai tas meteoriszkas kunas turėjo buti attolintas nū žemės tiktai ant 20 mylių.

— *Madrid.* Depesza nū 13 d. Vasario padūda į „Imparcialą“ *interview* jenar. gubern. Veyleriu, kureme tasai padūda didelį savo neapkentimą isz stovio dalykų, kokį rado, pribuvęs ant salos Kubos. Neprieteliai stovi tiktai už devynių mylių tolumo nū sostapi-

lės narsumas Ispanų daėjo jau iki zero, armije visai bereikalingai padalyta ant daugelio atskirių dalių; vienu žodžiu sakant viskas tas tik padidino prasiplatinimą maiszto.

Isz Barcelonos, iszplaukė ant salos Kubos 1.200 kareivių dėl pagalbos, o už dienos da ketina iszsiųsti 4.500 kareivių. Kaip tiktai atlaikys pagelbą, tai padalys savo armiję ant keletos korpusų ir iszsiųs ant maisztinijkų.

— *Londonas.* Depesza isz Romos danesza „Daily News“, kad kunjgaiksztiene Marije Liudvika Burbon praszė popieziaus apie persiskyrimą su kunjgaikszcziu Bulgarijos Ferdinandu, todėl, kad tasai davė savo pavelinimą, idant jo sunus Borisas bus perkriksztytas ant staczetikystės. Depesza ta dadeda, kad popiezius nori patraukti kunjgaiksztiene nū tokio užmany-

— *Konstantinopile.* Porta ne nor daleisti pribuvimo į Konstantinopilę antros kanonerkos Suv. Valstijų. Kiek kartų amerikonszkas pasiuntinys Terrel klausė apie tai sultono, tai tasai vis atsakė jam, bet kada Terrel butinai pareikalavo tai turkiszkas randas pasakė, kad Dardaneliai yra po tarptautiszka kontrole; todėl jeigu Sv. Valst. nori turėti antrą kanonerką, tai tur apie tai praszyti szeszių vieszpatyszczių, kurios pasiraszė ant berlinsko traktato. Sako, kad Rosije yra prieszinga tam, kad Suv. Valst. turėtų antrą kanonerką ant konstantinopoliszkių vandenų.

— *Londonas.* Depesza isz Romos danesza į „Daily News“ kad gabinetas persiskyrė nūmonėse iszsiuntimo jenarolui pagalbos, kokios tasai norėjo. Ne kurie isz ministerių pasakė, kad su karaliumi abisin-

czikų pradėti tarimus ir surishti sądarą, ne nuskriaudiant nė kiek Valakiję; bet daugumas iš gabinetu nutarė ir ant toliau vesti da karę.

— *Londonas.* Konstantinopoliszkas korespondentas „United Press“ danesza, kad visdse musziuse Armėnų su Turkais prie apgulimo miesto Zeitun, Turkai iš viso prazudė apie deszimti tukstanczių saviszkių. Apie tą miestą guli neiszeinamos balos, ir tikta ties vienu daiktu įstatytas platus akmeninis tiltas per tas balas. Apgulti Armėnai ilgą laiką gynėsi už miesto, bet kaip ilgiau negalėjo atstovėt, tai perėjo į miestą. Paskui jū metėsi ir Turkai, bet kada nekuri dalis turkiskos kariūmenės perėjo per tiltą, tai tiltas išlėkė į padanges ir šie Turkai, atskirti nū kitų turėjo pasidūti Armėnams. Visa turkiszka armije pasitraukė tolyn ir nuėjo į Marash, o po Zeitunu pasiliko tikta maža dalis. Armėnai apgulti miesto Zeitun sako, kad jie iszteks maisto da iki Liepos mėnesiui s. m. Skaitliaus apgultųjų nėra padūta, bet reikia dasimislyti kad tur but gana daug jeigu jie taip narsiai spiresi. Tamzarge, kaip danesza telegramai, turėjo buti didelė pjovynė Armėnų. Kaimas guli provincijoje Syvas.

— *Konstantinopolė.* Vasariaus 13 d. Porta iszdavė toki atsiliepiamą į gyventojus miesto Zeitun: visi, kurie tikta šmė dalyvumą revoliucijoje, pasibaigusioje užėmimu miesto Zeitun, liksis visi paleisti ant valnybės, iszskiriant tikta užrubežinius vadus maiszto. Šie paskutiniai butinai tur apleisti rubežius Turkijos. Taip krikščionys, kaipo ir muzulmanai tur iszdūti valdziai visokius ginklus, kokius tikta turėjo. Porta prisizadėjo perstatyti

nū szio laiko į miestą Zeitun gubernatorių krikščionij.

Danesza, kad konsulai užrubežinių vieszpatyszių prisznekejo Armėnus priimti tai.

— *Yokohama.* Depesza, atlaikyta iš Seoul, sostapilės Korejos, danesza, apie revoliuciję tame kraszte, laikia kurios užmusztas tapo prezidentas ministerių ir septyni augsztesni urėdnikai koreanski. Patsai karalius ir jo įpėdinis pasislėpė pasiuntinystėje rosiszkoje, kur ir iki sziam laikui stovi. Karalius liepė užmuszti visus koreanskus ministerius. Maisztinikai iszpjovė japoniszkus kareivius, kurie statė telegrapus. Chemulpoje iszsėdo 100 maskolių. Jie turi vieną kandlę.

Isz lietuviszku dirvu Amerikoje

— *Elizabeth, N. J.* Gūdotinas „Vienybės“ rėdytojau szirdingai meldziu patalpyti į nū visų pagūdota laikrasztį „Vienybę“ szitą mano nors menkos vertės rasztelį. Budamas tikru darbiniku ant lietuviszkos dirvos, niekaip negaliu praleisti be atsiszaukimo ir persergėjimo lietuvių idant jie nepakliūtų į rankas lenkų; o priezastis to mano rasztelio tokia: 25 dieną Sausio nuėjau į lietuviszką krautuvę ir ką-gi czion pamatau? vienas lenkbernis skaito Saulę N. 4-96 m. Paėmė manę zingeidumas ir susimislyjau paziurėti ką raszo taradaika. O tai ant pimos pusės pamacziau korespondenciję iš Vaterbury Conn. Mislyjau, kad ką nors rasiu naudingo dėl lietuvių, bet kur tav. Kad ką gero daryti dėl lietuvių tai jis tikta vienu balsu su lenkais szauke lietuvius prie lenkiszko naujei uzdėto „Związko“. Mat da lenkai neturi iki vallei „Związkų“, tai vieną užmanė uzdėti valts. Conn. Tai gi Saulę ir su savo lenkais

szauke ir ragina visus lietuvius prie to prisiraszti, prizadėdami broliais vaditi ir aukso kalnus dūti; sako jie mums aszaras nū veido nuszlūstys.

Toliau primena, kad lietuviams su lenkais reikalinga susiriszimas. Ir szion asz negaliu iszmanyti, kodėl tie lenkai negali nieko padaryti be lietuvių? Kodėl-gi lietuviai įstenge savo dirvą nudirbti, nesiszaukę pagelbon lenkus? Mat kaip jau jie iszsidraskė į partijų partijas ir nē isz vienos tos partijos nėra nieko gero, ba kaip tik sutvere kokį „Związką“, arba draugystę tai nori buti visi virszinikais, o prastu nē vienas; per tai viskas nueina ant nieko. Tai-gi lenkai, budami gudreis valstijoje Konnektikuto ponpalaiškiais nori lietuvius prie „Związko“ pritaukti. Dar „Związkas“ nesutvertas, o jau ketina mokėt \$900 posmertinės. Mat kad tie lietuviai prie jų glaus tusi ir savo, kruvinai uzdirbtus centus jiems krautų, ir jiems bernautų, o ponai lenkai tik ponautų ir lietuvius „hamais“ vaditų. Tai gi brangus; vientaucziai! persergsz eziu jus nū to. Turim mes savo garbingą „Susivienijimą“, kuris mus szelpe visomis pajiegomis ir glaudze, kaipo viszta savo vaikelius, po spar nu nū audros. Reik da ir tai zinot, kad mes į lietuvių „Susivienijimą“ neiszmokam tiek per isztisą metą kaip kad nekurie lenkberniai į lenkų „Związką“ ant mėnesio. Atmykim brangus broliai, kad mums lenkai buvo daug blogesneis ne kaip kad dabar maskoliai, ba jie per savo kvailumą – prazaidė savo tėvynę ir mūsų podraugei!

Jie sav vazinėjo po Prancuzije, o tarnai jų budeliai, vargszus lietuvius kanokino. Ir dabar vėl nori prie savęs pritraukti, kad vėl jiems tarnautume; o jie mus „litvomanais“

ir „hamais“ vadina. Mą nudūda, kad szio laiko lietuviai turi jau subrendusį protą ir nesidūs, kad lenkai už nosių vadziotų. Su gūdone.

V. Kalinauckas.

— *Elizabeth, N. J.*, 9 dieną Vasario 96 m. Gūdotinas „Vienybės“ rėdytojau, nūszirdzei meldziu patalpyti į pagūdota laikrasztį „Vienybę“ szias zinutes; man ding neproszali but praneszti apie mūsų parapijos reikalus. Kaip jau nū seniau zinoma – mūsų parapiję jau 3 metai kaip sutverta; bet lotus po bažnyczia nupirkom tik 19 dieną Geguzio 1895 m. ir nū to laiko labai sperei darbavomėsi, nē nū naujų metų jau turime gatają labai puikią bažnytėlę; ba visi suprantame reikaliningumą bažnyczios, ir kad joje but garsitas zodis Dievo tėvyniszkoje kalboje. Davėme ir dūdame kiek katras galėdami, bet vis-gi ne taip sperei mūsų darbas eina, todėl kad mūsų gūdotinas klebonas nieko neprisideda prie mūsų parapijos reikalų. Jeigu jam dūda ant bažnyczios, tai jis sako: „mą ant bažnyczios nereike, o jei-gu dūdi mą, tai asz imsiu. O zinomas daiktas, kad kunjgas gali gauti szimtą sykių daugiau kaip kalektoriai. Jau mes ir taip be kunjgo iszmokėjom apie tris tukstanczius d., o mą nudūda, kad jeigu gūdotinas klebonas butų prie to prisidėjęs su savo tikromis spekomis, tai jau butume iszmokėję dvigubai. Mes-gi, matydami, kad mūsų klebonas nieko nesidarbūja, praszeme vyskupo idant apmai-nytų mum kitą kunjgą. Dargirdes, apie tai kunjgas mūsų su keleis lenkais nuvaževo pas vyskupą ir perstatė, kad lietuviai nėra geri katalikai, tik atskalunai. Vyskupas tai dargirdes nesirupino permaintyti kunjgą, bet dar nē nepasiraszė, kad mes gautume kur pi-

nigū paskolyt, kurių reikia da mokėti kontraktoriui apie \$2,800. Taigi mes bijodami, kad mūsų viskas nepražutų, norėjom sudėti, kas kiek galės, o taipgi ir paskolyti parapijei, kas 500 szimtus, kas daugiau ir ant savęs morgieza paimti; bet vyskupas ir to nepavelijo, o kantraktorius sako: kad palaukęs mėnesį varys ant szeryf sale. Ir nežinom, kaip tas viskas pasibaigs; bet tikimės, kad klebonas su lenkais ir ne ilgai sutiks. Taigi matote broliai, kaip darbūjasi mūsų kunigėlis apie labai katalikystės, o podraug ir dėl lietuviszkos tautos. Lenkus vadina bracy polacy, o lietuvius zydberniais. Ir su tokiu savo pasielgimu, surustino vyskupą, o ir nekuriūs parapijonus visai atszaldė, bet tokių mažai randasi; o nekurie mūsų broliai ir labai stropiai darbūjasi apie bažnyczios reikalus. Ant paveikslo parodau poną Simaną Makaucką. Jau yra davęs grynais pinigais apie szimtą dolerių, o dabar da įtaise į bažnyczią labai puikes stacijas, kurios ir nemažai kasztavo. Už tai gi mes visi parapijonys sudedame ko szirdingiausią padėkavonę p. S. Makauckui už jo gerą szirdį ir nenuilstantį darbsztumą dėl labo parapijos. Velytina butų kad ir kiti ponai biznieriai taip atszymėtų, kaip kad gūdotinas S. Makauckas. Stacijų paszventinimas bus pirmoje nedėlioje gavėnios 23 dieną Vasario. Labai bus daili ceremonije, ant kurios užpraszone visus lietuvius isz aplinkinių miestų, kaip tai: Newark, Jersey City, New York, Brooklyn ir kitų miestų. Su gūdone.

Darbsztukas.

— Worcester, Mass. 6 d. Vasario 96 m. Meldzeme „V. L.“ garbingo rėdytojaus apgarsiti lietuvių krutėjimą Worcester Mass.

Pasikėlimas isz miego draugystės szv. Jūzupo, kuri buvo užsidėjus 1889 m. dieną 18 Lapkriczio, turėjo 16 sąnarių dėl mažo burelio mūsų lietuvių buvo įstojimas \$5. Neilgai pagyvenus sustojo ant kokio laiko jos gyvastis, suriktavus sav reikalingus daigtus: Cziarteris \$20, Konstitucijos \$1,50, dvejos knygos protokolu ir mėnesinės \$1.00, mėnesinės knygutės dėl kožno sąnario \$1,50. Susipirko viską ir liko bankoje \$45.50, ir taip gulėjo iki sziolei. 1896 m. dieną, 2, Vasario buvo suszauktas mitingas, kad pakelti isz miego draugystę szvento Jūzupo Worcester Mass. Susirinko gražus pulkelis lietuvių ir prisiraszė 30 sąnarių pripažįdami užtikrą kad yra jau labai laikas mumis suprasti, kokia naudą isz draugyszczių apturime. Isz vien visi dirbdami, pasirodome jog ir Worcesterio lietuviai yra gyvi apgynime savo tėvynės Lietuvos. Todėl jau žinoma yra skaitytojams „V. L.“, kad Worcesteris yra garsingas isz lietuviszko pakilimo Massachusettso state.

Yra parapije grynai lietuviszka, taipogi lietuviszkas kunigas gūdotinas J. Jaksztys. Dvi draugystės szvento Kazimierio, turinti sąnarių 40, ir szv. Jūzupo draugystė sąnarių 30. Todėl užpraszone ko no daugiausiai lietuvių į draugystę szv. Jūzupo prisiraszyti, ba labai pigus įstojimas. Dabar atidarytas ant trijų mėnesių, vienas \$1.00 įstojimo. Nauji kandidatai bus priimami dieną pirmą Kovo nedėlioje ant adynos 2-tos popietų, o paskui bus įstojimas pagal amžio senumą. Prezidentas Jūzas Asijavycze, vice-prez. Jūzas Peciulis, kasierius Vincas Salinis, protekolu sekretorius Tamoszius Migauckas, pinancų sekretorius Jūzas Tevialis, apekunai kasos, Simas Lapinckas ir Petras Muzukaitis,

marszalka Leonas Leonavycze ir Jūzas Gražulis. Maloningai užpraszone visus lietuvius isz aplinkinės Warchester Mass.

— Scranton, Pa. 12 d. Vasario 1896 m. Garbinga rėdytė „Vienybės Lietuvnių“. Meldziu szirdingai, patalpyt szitą mano mažos vertės rasztelį, kas link mūsų Organo Tėvynės iszleidzemo kasztais „Susivienyjimo“. Pamaczius pirmą N. savo darbelio, lietuviszko trušo, akys szvinta, szirdis dziauges, kad ir lietuviai susilaukė savo Organo, savo suszauktojo, į vieną kruvelę kaip ir kitos tautos, ir da tokio puikaus. Nežinau kaip kam kitam, ale kaip mą tūjaus paėmus į rankas jau iszrodo lyg tikras lietuviszkas sostas, arba lietuviszka sostapilė. Taip dailei sudavaditas, taip surėdytas; ypacz apaczioje padėta lietuviszka Vytis. Garbė, garbė, ir da sykį garbė, deszimto Seimo delegatams, kurie nutarė tokį garbės vertą darbą padaryti, o didziausia garbė tam, kuris tą darbą taip dailei surėdė, tai yra, „Susiv.“ prezidentui kun. J. Žilinskiui. Žinokite brangus broliai lietuviai kad tai yra didelės vertės szis mūsų laikrrsztelis, po vardu „Tėvynė“, ba jis iszrodys mums valę „Susivienyjimo“, iszrodys kaip mes turim elgtis savo visūse reikalūse; jis pamokys mus visokių naudingumų. Taip mieli broliai lietuviai, raszykimės visi prie „Susivienyjimo“, prie naudingiausio savo darbo, riszkimės visi vienu rysziu, padūdami viens kitam broliszką ranką, ba dabar mums jau yra lengva raszytis prie „Susivienyjimo“, kada turim savo locną organą. Toks trumpas ir lengvas zodelis, o taip meilus, ir taip saldus, kad net szirdis dziaugesi.

Jonas Raulynaitis.

— Kaip Lenkų pasiuntiniai

platina Lenkystę.

Et, jus su ta savo Lietuvyste paikiai esate. Kelete kokia ten Lietuvą, kurios visai neregeti. Teisybė, buvo kada Lietuva prisz neatmenamus laikus, bet jau dabar pražuvo, tai kam gi judinti numirusį daigtą, kuris guli jau nūkelių szimtų metų. Kalbate jog Lietuva nenumirus! tegul jau butų ir nenumirus, bet kam gi daryti neapkantą tarp dviejų seserų, siundyti, ir skirti Lietuvą nū Lenkijos? Ak Lietuva su Lenkije tai yra dvynutės, surisztos nū amžių, neturinczios jokio skirtumo; skiresi tik tūm truputį, jog nevienokia jų kalba, o jeigu viena ant antros paėmė virszų augsztesnės kultūros senūse laikūse, tai neturite lenkų kaltįti, ba tas buvo dūta nū paties Dievo; pats Dievas taip norėjo, kad lietuviszva kalba turi buti isznaikyta, kaipo pagoniszka?! Taip kalba visi mūsų prieszgyiniai isz paczių lenkų, taip ir jų bernai, visi skriaudikai pardavėjai, plėsztojai ir naikintojai mūsų tėvynės, lauke iszskėtę savo nagus, kada galės sulaukti mūsų tėvynės pražuvimo ir užgiedoti Lietuvai amžina atsilsį, da ant galų galo, pridurdami jog lietuviai baisei nusikalsta priesz Dieva, atsitraukdami nū lenkų: kad Lietuva galint sulaukti iszganymo tik susidėdama su Lenkije, kad laike maiszto 63 m. plakė žmones lygei tie patys lietuviai kaip ir lenkai, ir tt. ir tt. Įstabiausiu daiktu man iszžiuri, kad tie mūsų geradėjai mus pradėjo gąsdyti Dievu ir nūdėme! Žinoma jie szį gudrumą patys neiszsimsilijo, mą czion atėjo mintis į galvą isz padūto apraszymo N. 24 „Apzvalgog“ 93 m., kaip gudai provoslaviję platina, kaip gudų didis stebukladaris popas Jonas Kronsztadskis prigavo unijotus, zadėdams padaryti stebuklus, gyditi ligonius; bet

paskui, pribuvęs ant vietos jokių stebuklų nepadarė ir jokių, ligonių neiszgydė, tik viena kosere emė rėkti ant susirinkusių žmonių, kad anie baisiai rustina Dievą atsitraukdami nū caroslavijos, kad caroslavije yra geriausias tikėjimas ir tt. Be abejonės szio gudų pragumo griebsi ir mūsų geradėjai lenkai. Siuncze savo misijonorius norėdami tūs lietuvius „chamus“ prie savęs pripirsyti: na argi galima kur atrasti tokį paiką ir jūkinga iszmislą? Pats Dievas girdi norėjo kad liet. kalba turi būti isznaikyta! Kad lenkai kaipo baisiausi niekvercziai per 500 metų mynė mus po koju, plėszė mūsų turtus, niekino mūsų kalbą, pralėbavo mūsų tėvynę: tai buvo dūta nū Dievo! o kad mes lietuviai jieszkome savo tiesų, kas mūsų yra savaszia, tai yra nūdėmė ir nusikaltimas! Na ir kur jus berneliai protas? Jūs lauzote savo galvas ir mislyjate, jog savo iszmislais lietuvius prie lenkų pritrauksite, kalbate pirmiausiai, kad tarpe lenkų ir lietuvių nėra jokio skirtumo, apart kalbos, tai vis tiek, kad sakytumėte jog nėra jokio skirtumo tarpe vanago ir balandelio, ba mat abudu po orą skraido, ir iki balandelė ant galo nepapūla į vanago nagus; ir kam gi jums dovanai auszyti savo burnas, ir kalbėti jog tarpe lietuvių ir sloveniszkų tautų nėra skirtumo? Ale ką kalbu jus dirbate ne dovanai, tik už lenkų pinigų, bet vis-gi turėtumėte turėti norint truputį sąžinės, ir nestumti savo tikrų brolių į pragaro bedugnę. Bet ką čia kalbėti apie sąžinę, bile pinigų yra, o už pinigų galima pardūti ir savo tėvą arba motiną. Toliaus sakote, jog Lietuva gali sulaukti iszganymo tik, susidėdama su Lenkije, ant szito, jums poneliai tik tiek turiu pasakyti, kad ir mažiausias vaikelis ir su men-

kiausiu protu žmogus gali rėgti, kokį iszganymą mes apturėjom, susidėdami su p. lenkais. Kokia Lietuva buvo galinga prieš apšvedimą Jegaliaus su Jedvyga ir ką mes iszkirtom po tam. O jeigu jus neregite, tai uždėkite ant savo aptemusių akių stiklus ir perkratykite visą Lietuvos istoriję, o tada pamatysite, dėlko esate toki bjaurus veidmainiai ir nenorite pripažinti tiesos? Jug Lietuvą, susidėdant su Lenkije, ne iszganymas lauke, tik prazutis; jeigu dabutume pagyvene kartu su lenkais norints vieną szimtmėtį, tai tik butume apsidžiauge mūsų, tėvyniszkos kalbos atminimų ir etnaologiszkom liekanom, o dabar kiek mes laimėjom be pagalbos p. lenkų tik į szitūs deszimts metų, tai mumis ir visiem regintiems yra aiszkei žinoma. Ant galo kas link lenkmezio ir lenkiszko maiszto 63 m. Asz neginczyju, ir pripažistu tiesą, jog buvo tokių iszgamų isz paczių lietuvių, kurie lupodas ir kankino savo nekalčius brolius, bet szie visi geradėjai nekas kitas buvo kaip tik tie ką buvo prisigėria augsztesnės lenkiszkos kultūros!

J. K.

— Philadelphia, Pa. 7 d. Vasario 96 m. Gūdotinas mūsų rėdytojau! meldziu jūsų nūszirdzei, idant priimtumėt mano tą troszkimą.

Negalėdamas patsai atsilankyti ant to iszkilmingo 10 metinio iszleidimo laikraszczio „V. L.“ apvaiszcziojimo. Siuncziu jums ką augszcziausia linkėjimą ir velinu dėl jūsų laikraszczio taip placziai įsikerėjusio, dar szinteriopai įsikerėti tarp mūsų brolių lietuvių, kaip Amerikoje, Lietuvoj, taip ir kitose szalise svieto gyvenanczių. Taipo-gi linkiu mūsų vadovams p. J. Paukszcziui kuris apszviecze mus ir parodo mums kelę, ku-

riūmi galim iszbėgt visokių blogų pasiėlgimų. Vienu zodziu sakant, velyju ko augszcziausio iszkėlimo vardo lietuvių per tą iszkilmingą apvaiszcziojimą 10 metinio iszleidimo laikraszczio „V. L.“.

Su gūdone S. J. Urba.
prezid. L. parap.

— Wanamie Pa. 8 II 96.

Siuncziu gausingiausius linkėjimus dėl laikraszczio „V. L.“. Taipo-gi ir jos iszdavėjui ir visiems sądarbinjams. Te gyvūje „V. L.“ ir visi jos szelpėjei! Pasilieku, linkėdamas gausiausių palaimių darbūse ant tautiszkos dirvos, neuilstanczei ilgus laikus!

Norint gana didelį turiu norą atvykti pas jus ant taip garbaus užmanymo, ale nevelija man mano naminiai reikalai.

Tiek turiu jums pasakyti, kad sunkus, sunkus mūsų apygardos lietuvių padėjimas; netik dvasiszkušė dalykušė, ale ir tautiszkušė. Didelei gaila darosi ant szirdies, matant mūsų brolių tokį tamsų supratimą! Tamstų tautietis

Petras Sarpalis

— Philadelphia, Pa. 9 d. Vasario 1896 m. Garbinga Rėd. „Vienybės Lietuvnjų“!

Ant deszimts metinio jubilėjaus; tai yra nū pradzios iszdavimo jūsų garbingo laikraszczio „Vienybės Liet.“ d. 10 Vasario 1886 m.! Siuncziu jūsų Rėdystei, iszdavėjui ir visiems sądarbinjams „V. L.“ nūszirdzei geriausių linkėjimų; ir velyju gyvūt szimtus metų, dėl labo Lietuvos Tėvūnės. Darbūkitės ant toliaus ne pailstancziai, nės „V. L.“ atneszė didelius vaisius ant dirvos tautiszkos ir literatūros dėl labo lietuvių.

Su gūdone jūsų tautietis
V. Ambrozevicius.

— Philadelphia, Pa. 9 d. Vasario 1896 m. Ant deszimts

metinio jubilėjaus „V. L.“

Gyvendams netoli atlantiko kraszto, Siuncziu geriausio linkėjimo dėl jūsų raszto, Dėl raszto garbingos „Vienybės Lietuvnjų“.

Nū tavo pradzios jau deszimts metų sukako. Žydi, kaip kvietka tarp arszkėczių!

Rodai tu szviesą tarp tautiecių! Geri lietuviai Tave gūdoje! Ir už tiesą!!

Bet ne iszgamos, kurie dar bijo szviesos Tie ne nor pažiti Lietuv. motinos savo, Kuri jį pagimdė ir penėjo krutimis savo!

Toki ne dori niekin lietuviszką raszta, Kurie jau nori iszszadėti savo prigimtą kraszto. Klaidzioje ir jieszko prieglaudos tarp svetimuų, Tarp veidmainių lenkų, vokieczių ir maskolių nedoruų Lietuv. Motina isz priezasties jų puikybes Kenczel ir lieje aszaras už sunų nedorybes!

Neverk Motina Lietuva braungi!!!

Daugel jau vėl gerų sunų atrandi, Kurie pagal budą boczių, dėl tavęs darbūjes!

Deda graszi, sveikata ir gyvas-ti aukūje.

V. Ambrozevicius.

St. Vincen's College. Pa. February 4-th 1896 Gūdotinam Iszdatojui „V. L.“ Garbus Tamista!..

Negalėdamas kitokiu budu prisidėt prie draugės, dėlei apvaiszcziojimo jubilėjaus, t. y. sukakimo 10 metų kaip pradėjo iszeitinėt laikrasztis „Vienybė Lietuvnjų“, kurio iszdatojum yra p. Jūzas Pauksztis, kuris, neatbodams ant nieko pradėjo iszdavinėt pirmutinį lietuviszką laikrasztį Suvienytose Valstijose, kurio miėriū buvo, daugiausiai mok-

slizkus straipsnius platyt tarp savo tautiečių. Todėlgi geistina būtų, jog ir ant tolesnio laiko, toje pacioje dvasioje pasiliktų, t. y. platyt tarp mus brolių apszvietimą, kaip tautiskai, taip ir dvasiskai. Tik tiek bėda jog mus broliai nelabai myli skaityt laikraštį geriau myli tą laiką perleist prie gerymo, ar prie loszimo, o apie apszvietimą suvis nesirupina. Jeigu kiekvienas, kuris moka skaityt, skaitytų laikraštį, tai jau mus garbingas laikraštis „Vienybė“, galėtų kasdien iszeidinet.

Negalėdams asabiszkai prisidėti, prie apvaikszejimo, ir negalėdams turēt ypatingą prakalbą, tai nors ant szmotuko popieros, iszreiszkiu.

Lai gyvūje, mus tas garbingas laikraštis „Vienybė“ ir nesza naudingas žines savo broliams, kaip tautiskas taip ir dvasiskas. Taip gi kad skaitytojų skaitlius pasidaugytų kelis kart tiek daugiau, kaip iki sziol buvo. Laimingos kloties, mus tam garbingam laikraščiu!

Lai gyvūje laikr. „Vienybė Lietuvininkų“. Lai gyvūje, ir iszdūtojas, Lai gyvūje visi, kurie yra, jos skaitytojais.

Pasilieku viso labo velijentis Tamistai.

Pranas Naujokaitis.

Garbus Tautiečiai!

„Kas dvasiską peną valgo,
To ir dvase dziaugesi
Ir stigus balsas kanklių,
Krutinėj beldžesi!“

Sziadien, suskambėjus aidui kanklių, pabudau ir asz iszmiego tautiszko, ir atsimuszė nors ne balsei stigus aidelis lietuviszkų kanklių, sukrutėdamas mano szirdį, ir pakeldamas dvase, atjausti tą skamtelėjimą, kanklių...

Tai gi kitiems tautiečiams dar miegant tautiszku miegu, dar neatjauczent kanklių skambėjimo, ant lietuviszkos

padangės, negaliu nė asz su dideliu balsu atsiliept. Už tad nors trumpai per szį laiszele, nurodau, savo sąjausmą, kas link tų kanklių skambėjimo, ant lietuviszkos padangės! Tai yra kas link garbingojo mūsų laikraščio jubelėjus, ant sukaktuvių 10 metų, iszleidimo „Vienybės Lietuvininkų“.

Kada, sukakus 10 metų, nū pasirodymo pirmo lietuviszko laikraščio „Auszros“. Jau buvo szioš toks atgarsis, buvo daryti apvaikszejimai jubelėjus, 10 metinio sukaktuvių, po tulas vietas Amerikos. Nors „Auszros“ trumpas amžis buvo, ir silpnesnis keles jei, bet nepamirszo jos, apvaikszejimo daryti, nepamirszo paminėti užtekėjusios žvaigždelės ant lietuviszkos padangės, kurį jau buvo veik nusileidus.

Bet kas gi pirmiausiai apie ją atsiminė? Kas tą projektą padarė pirmiausiai? Manding jos draugė, jos seselė „Vienybė“! Atsiliepė į visą lietuvių tautą, kad reike jei isztart gūdones žodžius, už suteiktą szviesą tos žvaigždelės, ir nepraleist, be aido skambėjimo kanklių....

Nežinau dėlko, sziadien mus draugai ir draugės snaudžia letargiszkam miege? Dėlko taip užmirszo savo draugę, savo seselę ir nė isz vieno ne isz eina, nė silpnas balselis. Tarsi amžinai užmigusių!

Gėda lietuviszkiems laikraščiams, kad taip užmigo, tautiszku miegu, ir neatsimeina savo seselės, (Vienybės), kuri jau deszimts metų, vaikszcioja lietuviszkais takeleis erszkėčiais iszpintais, su dideliu vargu galėdama, jūs praskinti. O vienok nepailsata, ir nenustoja, neszus dvasiską peną savo tautiečiam, savo nuvargytai motinai Lietuvai. Ko nūszirdžiai veliju ir ant toliau nenuilsti, bet stiprišis prasiskint, platesnį kele

per arszkėčius; o iszpilt mokslu ir apszvietimu, dėl sunų, garbingų tėvynainių.

Mieli broliai Plymoutiečiai! Negalėdamas asz pats pributi, ant jus garbingo apvaikszejimo, sukaktuvių 10 metinio jubelėjus, siuncziu szirdingiausią linkėjimą, jusų garbingam užmanyme, ir sziek tiek, pasiseks suprasti isz mano szio straipsnelio, kad ir asz turiu sąjausmą, savo dvasioje, kas link szio užmanymo. Kad ir mano dvase ne yra atszalus, nū savo tėvynės, ir gi tėvyniszkas, kraujas, neyra sustingęs gyslose. Bet da labiau užsidega meile tėvynės.

Ant galo, siucziu ko didžiausia linkėjimą, iszdūtojui „Vienybės“, p. J. Paukszcziui. Kursai žmogus nesigailėjo, savo skatikų paszvensti dėl labo tėvynės ir savo brolių tėvynainių, nežiurėdamas dėl savo pagerinimo buvio medegiszakai; bet savę skriausdamas, pasiszventė dėl labo visūmenės, ir stengesi savo laikraštėli, papūszi, kū no mandagiausiom, kvietkelėm apszvietimo?....

Garbė! visiem sądarbinikam „Vienybės“, kurie savo darbais, beį rasztais szelpė. Garbė ir gūdone! Garbingam tėvynainiui mūsų, gūdotinam, kunigui Burbai... Jisai, pribuvęs, į szią liūsybės žemę, atmainė tikrai ant lietuviszkos dvasios, kuris stoji į eilę tėvyniszku laikraščių. Nesigailėjo, jisai savo spekų sumazyti, bile tik savo tautiečiams, užganėditi. Nenustojoszelpės savo dvasiszku penų t. y. rasztais nū savo pribuvimo į szią liūsybės žemę.

O taip gi yra viltis, jog ir ant toliau, mažu nepatingės! darbūtis, pakol Vieszpats užlaikys ant szios pasaulės.

Tiek paskyriau vietos į szį straipsnelį, isztart didžiausią gūdone, szią dieną į jus broliai, susirinkusius atlikti szį garbingiausią darbą tautos,

kuris pasiliks ant ilgai, atmintyja, ir garbėje, visos lietuvių tautos.

— Linkiu kūnūgeriausios kloties, ir ilgo amžiaus „Vienybė“, Lai gyvūja „Vienybė“, ir lietuvių tauta!

Su gūdone Jūzas Ramanauckas

Minersville, Pa.

7 Vasario 1896 m.

— Atsiszaukimas Jūzo Stuczio Kansas City.

Gūdotinas viengenti, rėdytojau laikraščio „Vienybės“. Meldziu ko nū szirdingiausiai patalpyt szį mano atsiszaukimą į jusų garbingą laikraštį, kas link smerczio Jūzo Stuczio, kaip „Saulės“ N. 6 buvo patalpyta, kad Jūzas Stuczis prigėrė ten kur „negeroje vietoje“. Tas yra tikrai neteisybė. Tik asz negalėjau isz pradzios suprast, kas per vienas but Jūzas Stuczis isz Kansas City, nės czion kito nėra apart manęs ir asz mislyjau, kad greicziau tas padavėjas į kris tenai, ne kaip asz. Turbut ir patsai vedėjas „Saulės“ buvo girtas, kad galėjo taip daug iszmislyti, nės į vietą Mahanoy City Pa. — paraszė Kansas City.

Malonėcziau, kad tas apgaršinimas, apie mano tokį smerctį būtų atszauktas per „Saulę“.

Su gūdone

Jūzas Stuczis.

Brangiausios gėrybės.

„Zeme tai yra kunas tautos“.

Isz lenkiszko vertė J. K.

(Tąsa.)

Mieste, ant stacijos gelezinkelio susirinko apie szimtą ypatų, tai yra vaziuotojų, ukinkai su savo szeimynomis.

Visi buvo nusiminę — moteriszkes ir vaikai gailingai vėrkė. Tarp jų sukinėjosi Mikalojus, taip, rodėsi, buvo tūm užimtas, kad nė valandėlės negalėjo pastovėti ant vie-

tos. Nū vieno bėgo prie kito ir kožnam ką norints turėjo pasakyti, kad sustiprinti j kelioną, o rodydamas popierą ant 1000 dol. kalbėjo, kad jos ne gal dabar atmainyt, ir pa- baigs tai vis Hamburge.

„Sziezion nėra tokios ban- kos, kad permaint ant pinigų“ – kalbėjo – todėl nusipir- kite tikietus ant geležinkelio patys, o jau Hamburge, kaip asz iszmainysiu ant pinigų, tai sugrazysiu jums tūs pinigų ir da pridėsių ant gužutės; pa- darykit tai, ba asz neturiu da- bar daug prusiszku dolerių ir tiktai ant manęs vieno užteks“. Taip apsuko visiems galvas, kad kožnas nusipirko dėl sa- vės ir savo pamilijos tikietus. Sustaugė trukis, suszvilpė kunduktorius – ir nuneszė ga- ras sunus lenkijos j nežinoma ir tulą krasztą ir sustojo Ham- burge. Mikalojus taip kyt- riai apsiėjo, kad ne reiktų il- gai laukti mieste ir kaip tik- tai pasidrutino, tūjaus nuvezė jūs j priplauką isz kur sėdo ant laivo. Czion jisai da la- bjau rodėsi užimtu visais ir taip skubįdamasi, labai susi- gerino su Jurgiu, o padūda- mas jam savo krepzij, pratarė:

„Geriausias mano drauge, paimki mano krepzij, asz no- riu pasiskubjt j miestą dėl pa- emimo pinigų isz bankos, ir matai ne noriu ilgai laukti, kad paskui ne pasivėlyti, ir laivui ne reiktų laukti manęs, nupirk laivakortes sav ir sziems žmonėms, asz paskui tav atlygisju; sztai popiera ant tukstanczio dolerių, kuriūs man brolis atsiuntė. Paskui ant vietos pasirokūsime už viską. Nupirk ir dėl manęs laivakor- tę j Londoną, kur dabar va- žiūjame, o jau isz ten tiesiog j Ameriką, – asz czion tūjaus ateisiu... kaip be matai“...

Ir greitai isznyko Mikalojus Jarzymka isz akių Jurgio ir visų važiuotojų, kurie girdėjo jo kalbą, ir visi nuėjo kur ti- kietai parsidūda. Jurgis pa-

ziurėjo j popierą, padūta jam per Mikalojų, kur buvo ke- liūse daiktūse atmuzta po „1000 dol.“, o patym vidury- ja tos popieros parasyta an- gelskai, ką Jurgis negalėjo perskaityti, ir jau nežiurėda- mas daugiau, surietė ir j ki- szenių įsikiszo. Iszsiėmęs sa- vo pinigų, nupirko visiems laivakortes iki Londonui, o taip gi nepamirszo ir Jarzym- kai. Susirinko visi ant laivo ir tiktai laukė ateinant savo „geradėjo“. Ant laivo didė- lis judėjimas, žmonės landžio- jo szen ir ten nesziodami viso- kius daiktus. Pradėjo reng- ti, kad paleisti j darbą laivą – o czion vis ne matyt Mikalo- jaus Jarzymkos.

Davė žinią, kad jau laivas tūjaus eis, ir po valandai kru- stelėjo ir paliko zemę. Jur- gis pamatė, kad jau laivas to- li nū kraszto nusiyrė – pradė- jo dairytis, kur Mikalojus ir jieszkoti jo tarp važiuotojų, o pamatęs, kad niekur nėra jo – szaukė sulaikyti laivą, bet veltui – laivas greitai įrėsi to- lyn. Greitai isznyko isz akių zemė ir keliaunikai lenkiszki pasijuto ant platumos vande- nų – buvo tai marios...

Sunkus labai buvo tas pa- vasaris dėl Baltraus Siermie- go – numirė Jonas, jaunia- sias sunus, pati taip-gi pasimi- rė, o labjausiai jo szirdj grau- žė tas, kad Jurgis pardavęs sa- vo tėvyne, iszėjo j Ameriką; nės rodėsi, kad jeigu jau žmo- gus mirszta – tai jau czion tik tokia vale Dievo ir teisybė gamtos, darbas-gi piktas – tai jau vale szėtono. Žmogus, kuris per visą savo amžj tei- singai elgėsi – t. y. gyveno kaip jam Dievas liepė, buvo naudingas dėl savo tėvynės, savo artymo ir viso kraszto – mylėjo ne tiktai patsai savę, bet visus vertus tos meilės – gūdojo savo prigimtą zemę – tėvyne – tasai ir mirdamas pa- lieka nesubjaurintą savo var-

dą – gyvena ir po smert atmi- nime savo brolių. Žmogus-gi, kuris reikalų tėvynės, artymo ir visos tautos ne iszpildo pri- gulincziai, bet da savo darbais pagimdo ligą artymui ir savo prigimtam krasztui – tasai ne tiktai da gyvendamas ne turi jau pagūdos ir garbės, bet ir po smerties, jeigu kas ir užsi- mena apie jį – tai su panieki- nimu. Szirdyje tokio žmo- gaus ant visados apsirinko sav gyvenimą piktą dvase ir jis jau patsai per savo piktus dar- bus stojasi tikru szėtonu.

Tokiu szėtonu jau teisingai buvo rasztinikas, Mikalojus Jarzymka. Jisai per savo darbus – nės jam vis už tai buvo užmokama – neturėjo jau visai sąžinės nės savo bro- lius, kaipo pasekėjas Judo- sziaus už pinigų pardavinėjo, o kartu ir jų zemę isztrauke neteisingai, ir savo visą tėvy- nę pardavė. Jisai ne turėjo meilės nė dėl savo artymo, nė dėl tėvynės – dvase. Dievo ne turėjo pas jį vieszos. Jo tai darbas buvo, kad Jurgis par- davė savo ukę vokiecziai ir per tai paskutines dienas Balt- raus ant visados paskandino j vargus.

Bet ant sąžinės Mikalojaus sunkėjo ne tiktai viena auka Užkrantėje – jisai kelioliką pamilijų savo piktumu iszve- dė isz gimtinės kraszto ir da- vedė iki sunkiausių vargų. Nesuskaitomas aszaras isz- spaudė isz akių nekaltų mote- rizkių ir vaikelių, kurie sve- timoje zemėje kentė ir skendo vargūse ir nuliudimūse, ir bai- gė skaudingai savo dienas. Jau už tokius jo darbus ne vertas jisai nė vienu zodziu atmjti.

Po iszvaževimo Jurgio, Bal- trus per keletą dienų buvo ne savė – jautėsi visad neapsako- mą skaudėjimą, sergėjosi žmo- nių ir budamas sav vienas ne kartą laistė graudingas asza- ras. Darbas jau nesisekė taip

gerai – tiktai rodos tada pa- busdavo, kada atsiziurėdavo ant savo, po Jono likusių, anukų, kuriems užstodavo tė- vą. Tiktai tas jį užlaikė, no- rints sopėjimai tie padarė ant veido gana žymų atminimą – sumazėjo ir suseno da labjau. Kada skaudėjimus kiek nura- mino, pakol buvo galima, už- siėmė su tikru karszcziu vėl gaspadoryste ir auginimu anu- kų, kuriūs mylėjo visa szir- dzia. Neturėjo jau nieko da- bar brangesnio apart po Jono likusių vaikelių – ir žiurėjo ne tiktai ant to, kad sveikai už- augiti ir kad prie darbo prisi- pratyti, bet kad būtų gudrus ir nesidūtų užaugę kam apgauti ir vadzioti bile kam už nosies. Patsai mokino jūs skaitymo ir raszto, apsakinėjo vakarais apie praeitą galybę Lenkijos, skaitydavo istorijas ir apra- szymus prigimto kraszto, apie karalius ir jų darbus, o taip-gi ir darbus iszmintingų žmonių. Kvėpė jiems meilę tėvynės ir gimdė jūse viltį geresnės atei- tės. Tankiai taip jiems kal- bėdavo:

„Mylėkite, vaikeliai, visa szirdze savo tėvyne, ba ji yra viskū dėl jusų, visa laime, turtu – sergėkite ją, kaipo akį kaktoje, kaipo grynybę sąži- nės, zemė ta – tai brangiausia gėrybė!“

Anukai klausė tėvuko ir norei mokinosi – teisingo mo- kslo grūdai ne pūlė ant ūlos, bet davė jau isz laiko viltį, kad gerą vaisių atnesz. Link- sminosi Baltrus, matydamas anukūse busenczius tikrus ir karsztus sunus savo tėvynės, nelaimingos zemės Lenkijos.

Tas buvo vienatinia laime senūse metų Baltraus, kad tur gerus anukus ir apie viską būtų mažu užmirszes, kad ne susiedija vokieczio Hermano Presserio, kuris gaspadoravo jo ukėje. Visados akise jo stovėjo sunkus atminimas Jur- gio darbo, visados matė tru- saujanczius vokieczius ar na;

mieje, ar ant lauko. Szalinosi kaip galėdamas nū tokio matymo, eidavo visados toli nū stubos, kur gyveno visai svetimi žmonės; kitokio visai tikėjimo ir kalbos; pasilenkdavo visados toli iš kelio, kada but reikia su kuriūm nors susitikti. Bet ne ant visados buvo galima prasiszalinti nū to – žemė ir stubos buvo arti, ir ne kartą reikėjo arti su vokiečiais dirbti – tas labai jį vargino ir skaudėjimas, uždūtas per Jurgį, nesiliovė. Vo kietis po kiek kartų midigavo susiartit su jūm ir kaip su kaimynu gyvėt sątaikoje, užkalbinėdavo jį gražei – bet Baltrus nusidūdavo kurczias ir dūdavo jam dasiprotėti, kad su neprietelium, kuris ne teisingai iszlupo jo tėviszkę, ne nor jokio szirdingo susipažinimo turėti. Ne kartą, kada vokiečis szale jo dirbdavo ir linkėdavo jam; „laimės Dievo!“

Baltrus mosteldavo ranka ir kalbėdavo sav:

„Linki tu man laimės, bet kad tiktai galėtum, tai ir szitą žemelę isztrauktum iš manęs“. Tas ir teisybė buvo, nės vokiečis isz tikrųjų kaip kada pamislydavo apie įgavimą kitos da czion ukės, kad tenai pasodyti jaunesnį sunų, ba szią paimtą nū Jurgio ukę norėjo atidūti vyresniamjam. Neturėjo da tiek dabar pinigų, bet prie darbo ir užlaikymo tikėjosi, kad po kiek metų galės nusipirkti naują ukę.

(Toliaus bus).

Margumynai.

— *Nemaringas.* Pereitus metus, taip lygei kaip ir kozną metą rugsejo mėnesio, atsinaujino Neapoliuje stebuklas, liudinikais kurio buvo tukstancziai dievobaimingų žmonių.

Stebuklu tūm yra „atgijimas“ ir persimainymas sudziuvusio kraujo sz. Januariaus į

tikrą gyvo žmogaus kraują.

Ceremonija atsilaike pri-prastai. Diena 19 Rugsejo prie iszkilmingos procesijos iszimta isz skarbeziaus pora stiklinių indų, kuriūse užlaikoma yra kraujas szv. Januariaus, ir pastatyta ant parodos publikos. Visi žmonės ir kunigija pūlesi ant kelių ir ilgai meldėsi. Už 45 minutų kraujas pradėjo judėti, kilti augsztyt, pavirto į tikrą gyvo žmogaus kraują, pripildydamas abu indus. Tūjaus pradėjo zvanyti į visus varpus ir dūta žinią miestui apie stebuklą, o isz tvirtynės atsiliepė 21 szuvis kanūlės.

Kardinolas Sanfelice atlaikė katedroje iszkilmingą dievmaldystę. Stebuklas tas rodėsi per 8 dienas, kaip ir kas metas, o po tam ir vėl tie brangiausi indai sudėti buvo į skarbezių bažnyčios, kur visad užsilaike. Raktai nū to skarbeziaus stovi padėti isz dalies pas kardinolą arcivyskupą Neapoliaus, o isz dalies pas ypatingą komisiją kurios prezidentu yra bulmistras Neapoliaus.

Szv. Januarius buvo vyskupu Beneventoje, Valakų žemėje ir buvo nukankitas 303 metų, laikūse persekiojimo Dyoklecijano.

Miestas Neapolius su didele pagūda užlaikė relikvijas szv. kankitnio, bet laikia karių su Normanais iszvežta atgal į Benevento, o isz czion į opactvą Monte Vergine. Metūse 1496 parvežta ir vėl į Neapolį, kur tasai szvetasis ypatingą pagūdą apturėjo. Po keletą kartų iszgelbėjo jisai tą miestą nū iszplaukimo prasimuszusio Vezuvijaus.

Liudinikais stebuklų, kurie kas metas atsinaujina, buvo augszcziausi iszpažintojai krikščionybės, o taip gi daugelis mokytų vyrų, tarp to ne kartą tikosi matyti tai ir visokiems paklydėliams ir perse-

kiotojams bažnyčios R. K. tatikiszkos. Ne kartą stengėsi visoki atpūlėliai parodyti tai klaidingai ir per savo mokslą padaryti, kad tai tur iszeiti visai naturaliszkai, bet visi jų stengimasi buvo nedarodyti tikrai ir teisingumą to stebuklo negali parodyti klaidingai. Kaip tiktai kraują, kuris laikomas yra stikliniūse indūse, priartina prie galvos szventojo, tai tūjaus pradeda jisai, tas kraujas, atgyti ir plaukia augsztyt, o pagalios persimaino į tikrą kraują ir pripildo pilną indą.

Ots tikras darodymas, kad ir mūsų laikūse pasirodo stebuklai ir daugelyje taip jau da vietų: tiktai akli ir nupūlę žmonės ne mato, ar mažu nenori matyti, kad neparegėti savo klaidingumo.

— Tulas keliaunikas užaina pas ukiniką ir taip savo.

„Esiu pavargėlis. Jeigu nedūsitate man valgyti tai asz padarysiu tą, ką da savo gyvastį nedariau“. Ukinikė pabugo, kad jisai nepadegtų ukės, arba taip kūm neatmonytų — ir, pavalgydinus gerai, da apdovanojo pinigiszkai. Bet kada jisai jauėjo, tik paklausė: „Pasakyk dabar, ką tu butum padaręs, jeigu asz ne būčiau davus tav nieko?“

„Mano mieloji!“ atsako jisai „būčiau turėjas eit dirbti“.

— Tulas prancuzas, nekuris Roentojen iszrado naują budą atmuszimo photographijų. Pagal tą iszradimą galima atmuszti photographiją ne tiktai pavirszutinio paveikslo kožno daikto, bet taipgi galima atfotographavoti dūkim sav kaulus žmogaus per mėsas.

— Tas iszradimas bus didei naudingas dėl atradimo ligų ne tik pavirszutinių, bet ir vidurinių, kad kartais įsimės kokia liga ar į kaulus, ar taip kur.

Taip atmuszė photographiją, rankos vieno visai sveiko žmogaus ir rado jau užsimezgusią ligą ant kaulų, kuri tai liga turės pasirodyti už trijų da metų.

Pasarga dėl iszeivių.

Vokiszkas ambasodorius Brazilijoje dr. Krauel danesza, kad nesenei atvyko į m. Rio de Janeiro 1.500 lenkiskų emigrantų, ir norėjo apsigyventi valst. Parana. Randas Brazilijos sulaike jūs, norėjo priversti dirbti ant plantacijų, nakties laike iszvarė tūs nelaimingus ant gatvės. Tokiu budu vaiszina visus neturtėlius emigrantus.

Didelis iszpardavimas

Nū szios dienos iki 25 vasario trauksis iszpardavimas. Pardavinėsiu laikrodėlius, žiedus, spilkas ir t. t. už pusę prekės. Noriu perneszt szapą ant main ulyczios, todėl taip pigei viską ir pardūsiu.

Jūzas Roblewskis.

Centre ave sudz. Enoh namūse. Plymouth Pa.

Patrukimas iszgydomas

greitai, lengvai, neatsinaujinancziai.

Tikrai galima iszgydīt nūpatrukimo (ar kitokių ligų) seną ar jauną be skyriaus nors ir labiau butų įsisenėjus ta liga.

Naujas iszradimas gydymo visiszkai be jokio skausmo, be jokio pažeidimo ir pjaustymo.

Iszgydyt galima per ketures ar asztūnes sąvaites, ateinant tiktai vieną kartą ant sąvaitės.

Gydymas ne atitrauke nū darbo sergantį.

Žmonės isz aplinkinės gal atvaziūt ir tą paczią dieną sugrįzszt atgal.

Peržiurėjimas dykai.

Dr. A. P. O'Malley

80 S. Washington st.

Wilkes-Barre.

John J. Lynch.

Pardavėjas visokių nesvaiginanczių gėrymų bonkutėmis.

Ofisas 147 M. Ulyczios

PLYMOUTH, PA.

Dede ir jo seserenas.

Isz lenkiszko verte J. K.

(Tąsa).

„Tai negeriausia, kad ir dailiausia“, tvirtino Herkulesas, ir rodydamas Emerykui visai prastą szautuvę pasakė: „ot szitą praszau imti, jau Herkulesas bandė szauti isz jos ir žino jos vertę, kad jije užmusza ant szimto ir daugiau zingsnių. Szaudyti galima kulkomis ar szrūtais, vis tik tiek. Labai gera szautuvė!“

Bet kad geriau iszriszti savo ginczą, iszėjo laukan su szautuvėmis ir szovi į lazdas rieszutų kokosovų. Emerykas jūkėsi szaudamas isz savo dailiosios ir nepataikė, o Herkulesas isz pirmo karto nukirto rieszutą.

„Kad asz bucziau neįkavęs, taipgi bucziau pataikęs“, kalbėjo Emerykas, „czion ne szautuvės tiktai mano kaltė“.

„Massa gerai szauja — prakalbėjo Herkulesas — da ant virszunių daugel yra rieszutų, praszau pabandyti isz szitos“.

Emerykas paėmė, padūtą jam szautuvę, iszszovė ir nukirto rieszutą.

„Kad czion butų buvęs jaguaras, ir tas but lygiai taip nukritęs — szaukė dziaugsmingai Herkulesas — tegu da szauja Massa, tai yra labai smagus užsiėmimas“. Herkulesas užtaisė, o Emerykas da keletą kartų iszszovė ir czion pamatė, kad ne dėl bereikalo Herkulesas pagyrė tą szautuvę. Prisiėdėjo jau ant rytojaus ne imti kitokios szautuvės, kaip tiktai tą, ir jau buvo beeina į rumus, kaip czion prisiartino, szlubūdama, Giga ir zingeidingai užklausė: „Massa dėlko szaudai, Giga tur neatbutinai apie tai gerai žinoti?“

„Mes tiktai szautuvės žiurėjome — atsakė Emerykas — o ryt diena, ryt mocziut norime iszgaudyti jaguarus isz jų pakavonių ir szaudysime margus papugas. Herkulesas eis drauge su manimi“.

„Massa geriau neeiki į kalnus — atsakė senukė ir smarkiai czion galvą pakratė — negerai dabar szaudyti“. Žodžiai tie labai sumaiszė Herkulesą ir kūgreicziau pradėjo klausinet apie tai Gigos. Emerykas negalėjo to suprasti, ba jūdu kalbėjosi lieziuviu tiktai jiems vieniems žinomu. Taip lygei, kaip jos Herkulesas klausė tai ir ji jam atsakė. Bet tūjaus czion Emerykas patėmijo kokią tai permainą ant veido Herkuleso, daug buvo skirtumo priesz tai kaip jisai pradėjo kalbėtis. „Massa geriau ne eik, — prakalbėjo Herkulesas atsiukdamas ant Emeryko, po sznekos su Giga — velyk palaukie da kelias szavaites“. „Tai dėlko? — palausė Emerykas — ar kas nelabai gerai?“ „Dabar neprieteliai landžioja isz savo olių — atsakė Herkulesas — jie Massos nežino, o persekioja kožną baltą žmogų, ant kurio tiktai užėina. Nežino, kad Massa yra geras labai dėl jų, jie gatavi yra szauti isz savo atvangų užtrucintomis vilyeziomis, ir pakol asz pamatysiu, jau tav gal buti visai arti myris“.

Emerykas jau isz senei tieszyjo savę mislimis, kaip bus linksma, kada iszeis ant medzioklės, ir labai nenorei klausė dabar tų naujienu. Nenorėjo taip jau prieszintis tam, kad kartais nepalydėti savo gyvatą, ir dėlto susimislyjo geriau velyk paklausyti Herkuleso, kuris jau turėjo geriau viską žinoti, ne kaip patsai. Bet czion atėjo ant mislies Emerykui, kad galima yra paimti su šavimi drauge ir szunis, kurie kad

ir isz toliau gal sušsti neprietelių ir užsiminė apie tai Herkulesui.

„Taip mažu ir butų gerai atsakė tasai — bet visgi didelis neramumas bus“.

„Reikia vienok žinoti, kad ir Dievas didis visados yra su mumis, kuris mus sergsti nū visko — atsakė Emerykas. „Patsai tiktai pasireng ant rytojaus, o jau asz vis busiu gatavas ir eisiva.“

Giga, girdėdama tai, papurtė galvą, potam iszėmė nedidelę masznele isz po jūstos ir isztraukė isz jos maža lentukę, ant kurios buvo kas tai paraszyta; lenziukę tą padavė Emerykui, kalbėdama: „Massa labai yra geras dėl murinų, dėlto ir jie taipgi yra geri dėl Massos. Praszau imti szitą lentukę. Jeigu kartais neprietelius užklyptų, tiktai parodyk szitą lentukę. Neprietelius matys, kad sena Giga myli ir gina jauną Massą. Jie bijosi tokių daiktų ir dieviszką jiems garbę atidūda. Giga dūda tokį daiktą ir dėlto Massai nieko niekas szlektō nepadarys“.

Emerykas paėmė tą lentukę, nelabai vis tikėdamas, kad toji galėtų apsergėti nū tokių neprietelių, kurie lindo olose ir gali sziek tiek bijotis ir klausyti tokios ubagės, senos Gigos. Herkulesas tūjau prasidziugo ir jau nē valandėlės neužsimislyjo, kad eiti drauge su Emeryku ant medzioklės.

Dabar jau mums nēr ko bijotis kalbėjo Herkulesas, „motinėle Giga labai myli Massą ir dėlto davė tą lentukę“.

Nepratarus daugiau nē žodžio, sena Giga linktelėjo kėlis kart galvą ir nusivilko, szlubūdama tolyn.

Su dideliu zingeidumu pažiūrėjo ant jos Herkulesas, tūm kart kaip Emerykas jūkdamasi iszsiėmė tą lentukę ir bandė pažiūrėti, kas czion paraszyta.

„Apsergēs ar ne“, kalbėjo vėl, kavodamas, „bet nelabai sunku nē pasiimti, o labiau kad nesupykšti senos mocziutės Gigos!“

Lentukė ta sergēs mus, kalbėjo Herkulesas, „Giga tur didelę galybę ir valdžią ant visų murinų. Jeigu neprietelius neatstotų priesz tą lentukę, tai jau niekados jisai neturēs laimės ant szio svieto ir didžiausi vargai persekios ji. Turėdamas tą lentukę, Massa gali nieko nesibijot, ir kaipo savo namūse apsieiti“.

Jau ne kartą, pasitaikė Emerykui girdėti, kad tarp murinų atsiranda toki burtinjkai, kuriūs jie labai gūdoja, ir skire jiems dieviszką galybę. Iki sziam laikui, tūs visokius apsakymus, priimdavo už iszmislus, kuriūs tankiausiai nesziotės pasakoja mažiems vaikams. Dabar jau pradėjo pamislyti, — ar tiktai sena Giga, ne yra skaitoma už tokią burtinjkę ir dėlto pradėjo su didesniu zingeidumu prisiziūrėti ant tos lentukės.

Ar po teisybei Giga yra tokia, ar tiktai ji jūs apgaidinėja, — mislyjo sav Emerykas, bet visgi jau galima pažiūrėti to tikrumo, idūtos galybės.

Stipriai tikiu, kalbėjo atsigręžęs į Herkulesą, „kad linkėjimai senukės, buvo kūnoszirdingiausi dėl mūsų, ir dėlto mislyju, kad ta lentukė apsergēs mus nū visokių paojų. Tūjaus jau apie tai dasižinosime ant tikrųjų, kaip iszeisiva ant medzioklės!“

Po tų kalbų nuėjo abudu į rumus, Herkulesas į Emeryko kambarį, o Emerykas nuėjo pas dėduką, kad pasisakyti jam, jogei ant rytojaus jau eis ant medzioklės,

„Eik vardan Dievo“, kalbėjo ponas Vanderstratenas; „ir Mikalojui pavelinau atsilankyti ant rytojaus, pas savo gimines Paramariboje. Tiktai nesivėlyk labai, ba jau ir kareiviai palieka mus ryto, tai mat jau vakarop neturėsiu su kūm pasikalbėti“.

„Taip! daziurėtojas rengesi pas savo gimines, o kareiviai jau pasitraukė!“ prakalbėjo Emerykas, ir neįtikėdamas Mikalojumi, szioje valandoje, da labjau pradėjo kreiviau ant jo žiurėti; „kad jau toki dalykai, tai asz mislyjū kaszin ar negeriau butų, kad asz pasilikeziau namieje? dėlko pavelyjai atsitraukti kareiviams jau rytoj?“

„Nieku geru ne nor ilgiau pasilikti, Mikalojus pasakė, kad jau dabar visai ner ko bijotis, ba neprietelių jau visai negirdėti, o po teisybei tegul jau ir eina, mažesnis ir dėl mus bus iszdavimas. O tu Emerykai eik, eik ryto, tiktai atsimyk, kad nesugrižtumei tuszczias, ba senas tavo dėdukas labai iszjūktų tavę“.

Ne taip visai mislyjo Emerykas. Jam rodėsi, kad bus daug geriau pasilikti namieje, o ne eiti, o tūm labjau, kad sena Giga ir Herkulesas užsiminė, kad neprieteliai iszlyndo dabar isz savo olų.

Neužsiminė apie tai visai savo dėdukui, kad ir vėl isz naujo nesujudyti jo baimę, o tasai nežinodamas nieko, dėlko Emerykas ne nor eiti, nepasiliove prikalbinėti, idant eity ryto ant medzioklės. Ir Emerykas davėsi ant galo perkalbėti savę, nedaleisdamas, kad jau taip greitai neprietelius galėtų mestis ant plantacijos; niekas da isz jų nežinojo, kad jau kareiviai atsitraukė, o apart to Emerykas norėjo patsai persitikrėti ar neprieteliai iszlyndę isz savo olų, isz tikro jau slaposi tankumynūse ir laukia tiktai atsakanczios valandos, kad užpulti. Permislyjas tai vis gerai, nutarė sav ant rytojaus iszeiti kaip tikt pradės szvisti, kad nepatėmytų nė Mikalojus, ir taipgi papraszė dėduko, kad neužsimytų apie tai Mikalojui, arba taip kam. Ponas Vanderstratenas prisizadėjo dalaikyti zodį, o ant rytojaus, kaip tiktai pradėjo nykti nakties tamsa, Emerykas ir Herkulesas paėmę su savimi didelius ir drutus szunis, iszėjo į kalnus. Niekas apie tai nematė, ba saldus miegas užtemdino jų akis.

Ilgai traukė tylėdami. Emerykas, mislydamas vis apie kytrumus daziurėtojaus, nū kurio nesitikėjo nieko gero, o naktis sėjo savo tamsią uždangą ant žemės. Jū artinasi prie miszko, jū Emerykas jautėsi savyja didesnę smagumą, o ant galo ir užkalbino Herkulesą.

Jau isz tolo iszgirdo riksmą jaguaro ir amerikansko liuto, pas Indijonus vadinama „puma“. Szunes, iszsigandę nū tokio baisaus balso, pradėjo ūstyti ir glaustis prie žmogaus; Emerykas nusikabino kūgreicziau szautuvę nū peczių, kad reikale but jau pasirengusiu. Daugybės bezdžionkų arti ir tologo balsavo ne mielais, gąsdinancziais riksmiais, didelės varlės kvarkė visokiais balsais, o apart to girdėtis buvo szvilpavimai driežų ir skurszėjimas didelių, o gal ir nūdingų kirminų, iszgąsdintų žingsnevimu medėjų, ir slenkanczių isz minksztų lapo gulyklų. Ne kartą numanus Herkulesas sulaikė, paskubingą Emeryką, ir ne kartą paliepė jam apsistot. Darė tai visados, kada tikt jautė kokį nors mažiausią, galinti sutikti czion paojį, kad velyk prasiszaljt, o ne eit stacziai priesz jį.

Po valandėlei szunes užpūlė, lodami, ant kokio tai lau-

kinio žveries, kuris, matydamas, kad ne įstengs atstovėti priesz jūs, saugodamasi ir gindamasi pasikavojo tankumynę medelių. Emerykas visai neatbojo ant nieko ir drąsiai zengė tolyn. Jisai, sunus tolymos Europos, gėrėjosi ir kvėpavo gražumais tropiczeskos nakties, kuri visam pilnume savo galybės apsiatė jį isz visų pusių. Tas oras, pripildytas visokiais kvapais, tos zvaigždelės iszsėtos dideliam tolyme, ir blizganczios ne kaipo deimantai jūdai melsvoje aptaisoje, czion milijonai visokių vabalėlių lakiojanczių ir blizganczių kaipo paklydusios ugnelės prie tamsumo girios ir vėl prapūlanczios, tas viskas dėl Emeryko buvo iki sziam laikui visai nežinoma, o taip prajovingai ir puikiai vis dabar pasirodė, kad užmirszo jau apie visą baimę ir nemislyjo, kad czion gal but kas toks, idant galėtų iszskirstyti tą puikų jausmą.

Nepoiligam pradėjo jau ir szviesytis, o naktis kavotis priesz galingumą tekanczios saulės, zvaigždelės, anos iszrodusios kaipo deimantai, pradėjo nykti, riksmas girinių bestijų, balsavimai bezdžionkų, braszkėjimas, griežimas, szvilpavimai ir kitoki įvairus balsai — nutilo, o saulelė, iszliejus visą savo galingą szviesą, sulinksmo visą pabudinta isz miego gamtą.

Akys Emeryko jū labjau dabar pradėjo mėtytis į szalis, ir sustojinėt ant tukstanczių vis kitokių matymų, kurie da ka tikt dabar pradėjo užgimti. Kur tiktai pažvelgė, visur tukstancziai kvietkelių linojo pavėsija medžių. Ir pati medė ne mažesnę gražumą turėjo priesz visą sutvėrimą. Czion milžiniszki medžiai žibanti savo szilkiniais lapais, rodos szaukėsi po savo stogu, kozną kursai tiktai czion atėjo, ant saldaus atsilisio; czion buvo visokių vardų medeliai — ten jakaranda ir panonoka, ten da toliau palmos pizanai ir bignonai, pilni dailių ziedų, kurie iszdavė tukstanczius saldaus kvapo ir gardžiai kuteno nosis. O tarpe to viso atszvietė karalienė girių „mora“ milžiniszkas liemū kurios iszbėgęs kokia tris szimtus pedų į augszti, dairosi isz tokios augsztumos ant savo aplinkinių brolių, kurie prie jos, kaipo prie karalienės, glaudžiasi ir tūm padaro neapsakomai linksmą burelį girinių gyventojų. Sukantiesi auguliai riecžia jos liemeniu į augszti ir prisiekę szakas, iszsiskirsto po visą jos esybę, padarydami tūm tokį neperlendamą tankumyną, kad, apart mažų bezdžionkų, niekas daugiau negali perlysti czion. Jos tiktai vienos supasi ant plonųjų szakuczių, ba tos taip stiprios, kad kaip rodos ploni dratai apsukę czion, ir jūkesi pamatę nepažįstamą sveczią, kuris tylomis džiaugesi isz tų gražumų.

Bet sztai jau ir kiti gyventojai girių pabudo. Raibi papugos, blizganti savo gražiomis plunksnomis, ara žibanti raudonomis, melsvomis ir kitokiomis auksu atmuszancziomis plunksnomis, pavuąnas su raudonais sparnais, visi kabo ant szakuczių ir supasi czion; bet sztai pamatė medėjus iszsigando ir szaukdami visokiais balsais, pasislėpė už lapelių. Kur tiktai numetė savo akis visur ant mažiausio ziedelio patėmiji kolibras, tas muse-pauksztukes, kurios szokinėja isz vienos į kitą vietą ir geria dieviszką gėrymą isz kvėpenczių ziedų; girdėtis jau ir tukanas, subildėjo da tolyme, dūdamas pažiti, kad jau ir jisai prisikėlė; pirolis zingeidingai iszkiszes galvą isz savo lizdelio, apsiziurėjo aplink savę ir vėl pasislėpė; czion vėl nesuskaitoma daugybė laukinių karvelių, taipgi pabudo isz miego ir kaipo žaibai pranyksta isz akių, pamatę nelauktinus sveczius.

(Toliau bus).

„Varpas“

Išleidžiamas Tilžėje (Prūsijoje) kas mėnesis. „Varpas“ išveina jau asztuntas metas ir yra vadovu jaunosios Lietuvos vadovų laikraštis. „Varpas“ vartoja gryną lietuviską kalbą. Kas nori grynai (gražiai) lietuviskai išmokti, tegul skaito „Varpą“. „Varpe“ talpinasi raštai apie prispaudimus Lietuvių nū maskolių kai po ir išrodymas jų nedorybių bei szańp visoki moksliszki, ir naudingi Lietuvai, raštai. „Varpas“ kasztūja su prisiuntimu į Ameriką 1 doleris ir 25 centai arba 5 markos prusiskais pinigais.

„Ukininkas“

Išleidžiamas jau septinti metai po du kartū per mėnesį su vienu mėnesiniu „Priedu“ kuriame talpinasi puikios apysakos kai po ir pamokinimai apie ukę didei naudingi ukininkams. „Ukininkas“ geriausiai aiskina Lietuviams jų padėjimą po caro jungu esantiems broliams ir mokina kaip reikia elgtis, idant nedūt savę visiszki nuskriausti visokiems maskolisziems plėszikams, kurie yra tyczia atsiųsti į Lietuvą mus brolius plėszti.

„Ukininkas“ talpina žinias isz visos Lietuvos ir apie visokius atsitikimus neiszskiriant nei vieno.

„Nkininką“ privalo skaityti koznas lietuvis, kuris nori žinoti kas jo Tėvynėje darosi.

„Ukininkas“ kasztūja supriuntimu į Ameriką 1 doleris ir 25 centai arba 5 markos prusiskais pinigais.

Kas apsisteliūja „Varpą“ ir „Ukininką“ sykiu, tai kasztūja tik tai 2 doleriai ir 25 centai abudu laikraszcziai.

Pingus geriausiai yra siųsti registravotose gramatose arba per „International Money Order“. Siuncziant registravotai galima pridėti tūs 25 centus pacztinėmis markutėmis.

Adresą visados taip reikia užrašyti:

Mr. Dr. Bruažis,
Tilsit Ostpreussen — Germany.

Fred. Schwartz & Bro.

Pardavėjai į karcziamas ir į stubas: Vyno, Arielkos, Alaus ir Porterio. Baczkomis ir bonkomis.

Taipgi vynas ir arielka, geresnio iszdarbio, reikalaujami į vaistus.
123 E. Main str. PLYMOUTH, PA.
Kur didelė bonka szale darų stovi (sign)
5-11. 97

M. A. CARROLL M. Daktaras.

Offisas ir gyvenimas
Cor. Church & Eao ulyczius
PLYMOUTH, PA.
Offisas atidarytas — iki 9 lez ryto, nog 1 iki 3 ir
nog 6 iki 9 po pietų. 5-11. 97

Szviezi ir gardaus Aluczio, gerų Arielkų kvopen-
czlių Cigarų gausi pas

F. Szczecina ir F. Reszkevicze
Lenkiszkas Saliunas
Plymouth, Pa.
5-11. 97

Pirmutinė uželga dėl Lietuvių
pas Stasi Bagdoną.

Arielkų visokių, alaus labai gardaus, gero vyno, cigarų ir t. t.

Ne praeik pro savą brolau! atsilankyk nors sykutį!

E. Main ulyczius po No 204
Plymouth, Pa.
5-11. 97

Vietiniai ir isz aplinkinės
KREIPKITĖS PAS SAVĄ
Pardavinėju Szkaplierius, Ražan-
ozius, Kryzius ir Kryzelius, maszinė-
les dėl drukavimo, visokius paveik-
lus ir t. t.

Taipgi paveiklus apdirbu į visokius Rėmus už pigę prekę.

Liud. Varnagiris
P. O. Bx 213 PLYMOUTH, PA.

Mes norime pardūt rakandus (fur-
niture

Mes turime visokių dėl stubos reikalingų daiktų.

Pardūdame su mažu uzdarbiu, pasitikėdami daugiau pirkikų.

Ateik ir pažiūrėk pas mus,

John Moore,
144 Main ulyczius,
Plymouth, Pa.
Zemiau Bull Run Skerskelio.
5-11. 97

Ant. Mockaiczio „Kosciuszko Hotel“

Uzprasza brolius lietuvius neuz-
mirszti užėti pas manę. Rasite pas manę meilingą priėmimą. Vynai, likieriai, alus, cigarai ir užkandžiai visada pas manę kuo no geriausi.

11 S. Canal Str., WILKES-BARRE,
Priess L. V. relectinkoldvarj.

Galima gauti su prisiuntimu
szias knygas:

1. Istorija Katalikų Bažnyczios. Ji yra labai naudinga dėl perskaitymo kožnam katalikui. Kasztūja 1.00.
2. Trumpa peržvalga lietuvystės

darbų Amerikoje 1892 m. Ji iszrodo aiskiai lietuviszkų bedievių darbus ir podraug kaip katalikas turi nū jų apsisaugoti. Kasztūja. 20c,

3. Valtis bei iszguldymas szventų evangelijų ir lekoijų ant visų metų su labai naudingais dvasiszkais skaitymais. Puslapių esti 896. Linkėtina kad kožno lietuvio namūse ji butu. Kasztūja — 1,50c.

pas Kun. A. Burba. Box 1053
Plymouth, Luzerne, Co. Pa.

LIETUVISZKAS Saliunas

Jūzo Miliaucko,

Szaltas alus, skanus gėrymai, gardus, cigarai. Smagi vieta dėl uželgos. Praszau brolius atsilankyti pas manę.

Jūzas Miliauckas,
MAHANAY CITY.

Pigiausia Lietuviszka krantuvė visame mieste.

Galima gauti, perkant tik-
tai už pinigą:

Patent miltai	1.00
22 svaru cukriaus už	1.00
Cal. Ham svarą už	7½ c.
Sudyty laszinių svarą už	7½ c.
Rukytų laszinių svarą už	9 c.
Szviezi kumpei	7 c.
Deszrolės baksais po 7 c. už svarą.	
Bulvių būsželį už	35 c.
Miners extra Tabakas	30 c.
4 svarai Kėksų už	25 c.
4 „ Crakesų	25 c.
Szviezių kiauszinių tuz. už	20 c.
Svaras sviesto už	20—15 c.
Svaras geriausių taukų —	7½ c.
7 dėzes Sardines	— 25 c.
3 dėzes pieno	25 c.

pas

M. Bartikowsky,

252 East Market Str.,

Wilkes-Barre, Pa.

4-tose duryse nū Stegmaferio Bravoro.

Naujiena, Naujiena!!

Kas isz lietuvių neragavo, Lietu-
voje budamas, buvarko alaus?

Kaip jis skanus ir sveikas buvo; užkaltdavo kraują ir szirdį pradžiugdavo. Amerikoje tokio alaus iki sziol nebuvo. Bet pasuktinime laike atelrado labai į jį panaszus, beje-LENKISZKAS LIETUVISZKAS ALUS. Jis yra malonus gerti, saldžiai ruzkztus, sveikas. Tai gi lietuviszki ir lenkiszki saluninkai privalo parestraukti to LIETUVISZKO POLSKO ALAUS ir savo tautieczius ūmi valszinti.

POLISH — LITHUANIAN
Brewing Co.
DANVILLE, PENN'A.

Lenkiszkos knygos

maldy, pargabentos isz užmarės.

Gaunamos pas Jūz. Pauksztį.

Westchnienie duszy pobożnej, zblór nabożenstw i pieśni z przydanem Drogi krzyzowej, Gorzkich żali i psalmów \$1,50.
Zloty Oltarz czyli zblór nabożenstw dla chrzed. clan i katolicków \$1,30.
Oltarzyk czyli zblór nabożenstwa dla młodzieży katolickiej 70 c.
Wyborek nabożenstwa dla młodzieży katolickiej 50 c.
Mały zloty oltarzyk dla pobożnych dzieci katolickich 45 c.

— Isz Chicagos. Czionai

lietuviai dasilaukė vieną ir geriausia lietuviszką krantuvę laikrodėlių: Kelsch Noreiko & Co. Velyjame visiems lietuviams pirkti laikrodėlius, lenciugėlius, ziedus ir kitus daiktus no jų, nės tai yra tikri lietuviai, katrie gauna daugiau ir daugiau kostomerių kožną dieną. Jie padidino savo biznį pardūdami ne tik tai vienus laikrodėlius, bet ir visokius daiktus kai po: maszinas dėl drukavojimo gramatų, maszinas dėl siuvimo, armonikas, britvas, peilius ir t. t. Iszsiunczia daiktus į visus miestus ir miestelius Amerikos. Kas prisiųs savo adresą, gaus lietuviszką kataliogą ir gražų abrozėlių dykai. Adresavok taip: Kelsch, Noreiko & Co. 105 Brown St. Chicago Ill.

Skaitykite Visi!

Gera vieta dėl prekybos ir lengvai prieinama, randasi toje dalyje miestelio kur daugiausiai gyvena Lietuviai, lenkai ir Slavėnai.

Keturios prekybos gali buti tūse namūse, kai po tai: krantuvė valgomų daigtų, geležinių, mėsinyczia ir karcziama. Salė didelė ant virszaus dėl balių ir mitingų. Du dideli tvartai užpakalyje Lotų, dėl užlankymo gyvulių.

Tą viską galima pirkti už \$8000, \$3000 mokant isz pradzių, o likusius ant lengvų iszlygų, randa atnesza \$90 ant mėnesio.

Nenorintis pirkti namą, gali tikt randavoti jį taipgi už prieinamą prekę.

Norintiejie tame aiskiau dasizi-
noti, kreipkitėsi po szium antraszu:

J. Firestin,
Duryea, Pa.

12—111, 96.